Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Περπατούσε πάντα σκυφτός, μιλούσε λίγο και δεν κοίταζε ποτέ το συνομιλητή του στα μάτια. Ντρεπόταν, ήταν διστακτικός και σπάνια χαμογελούσε.

Είχε αργήσει στο ραντεβού και γι' αυτό το βήμα του ήταν γοργό.

Το περίμενε καιρό αυτό το ραντεβού. Πολλές φορές είχε αναβληθεί με δική του υπαιτιότητα, άλλες φορές πάλι, ενώ εκείνος το ήθελε, οι συνθήκες δεν ήταν οι κατάλληλες για να πραγματοποιηθεί.

Καθώς περπατούσε, στο μυαλό του στριφογύριζαν χιλιάδες πράγματα που τον έκαναν να ιδρώνει.

Θυμήθηκε τα στερημένα παιδικά του χρόνια, τα φοιτητικά του χρόνια μακριά από το σπίτι του, τους μήνες που ήταν στρατιώτης κάπου ξεχασμένος στην πινέζα του χάρτη.

Πέρασαν γρήγορα από μπροστά του τα πρώτα χρόνια στη δουλειά, οι στιγμές του γάμου του και οι γεννήσεις των παιδιών του.

Η «καλημέρα» και το χαμόγελο του μικρότερου παιδιού του σήμερα το πρωί, ήταν αυτά που του υπενθύμισαν το σημερινό του ραντεβού.

Από τότε που θυμάται τον εαυτό του ήταν πάντα υπάκουος, δεν ήθελε να δυσαρεστήσει κανέναν, έκανε ότι ήθελαν οι άλλοι γιατί θεωρούσε ότι το να

εναντιωθείς σε κάποιον μάλλον δυσκολεύει παρά διευκολύνει τις καταστάσεις.

Δεν διαμαρτυρήθηκε όταν χτυπούσε για δύο μήνες «γερμανικό» νούμερο μες στο καταχείμωνο για να μπορούν κάποια «βύσματα», να παίρνουν εξόδους και άδειες.

Δεν εναντιώθηκε όταν πρωτόπιασε δουλειά και τοποθετήθηκε στη θέση τού κλητήρα παρόλο

που ήταν πτυχιούχος.

Δεν είπε κουβέντα όταν κατάλαβε πως ο κουνιάδος του τον έκλεβε για πολλά χρόνια στο μοίρασμα της σοδειάς από τα λίγα χωράφια που είχε.

Δεν διαμαρτυρήθηκε ποτέ όταν του έπαιρναν τη σειρά στην ουρά περιμένοντας το λεωφορείο, με αποτέλεσμα κάποιες φορές να μένει εκείνος απ΄έξω.

Υπέμενε καρτερικά τις προσβολές που δεχόταν πολύ συχνά από τους ανωτέρους του για δικές τους παραλείψεις με το σκεπτικό ότι μια κόντρα μαζί τους μόνο κακό θα του έκανε.

Οι σκέψεις του σταμάτησαν όταν παρατήρησε πως όλοι γύρω του βάδιζαν με ασυνήθιστα γρήγορο βήμα. Κάποιοι τον προσπερνούσαν, κάποιοι άλλοι κινούνταν αντίθετα απ' ότι ο ίδιος, κάποιοι πήγαιναν με τα ποδήλατά τους και ορισμένοι άλλοι έτρεχαν. Οι περισσότεροι είχαν την ίδια κατεύθυνση με κείνον.

Σταμάτησε και κοίταξε πίσω του υποθέτοντας πως κάτι είχε συμβεί που ανάγκασε όλους τους ανθρώπους να κινούνται προς την ίδια κατεύθυνση.

Σκέφτηκε ότι κάπου θα έπιασε φωτιά ή ότι έγινε κάποια ληστεία ή κάποιο σοβαρό ατύχημα.

Σκούπισε το μέτωπό του με το μαντήλι του και συνέχισε με ακόμα πιο γρήγορο βήμα.

Δεν ήθελε με τίποτα να αργήσει στο σημερινό ραντεβού. Το σχεδίαζε εδώ και καιρό και το περίμενε με ανυπομονησία. Ήταν σίγουρος πως θα του άλλαζε τη ζωή. Δεν ήξερε αν θα άλλαζε προς το καλύτερο ή προς το χειρότερο αλλά σίγουρα η ζωή του θα ήταν διαφορετική.

Όσο πλησίαζε στο σημείο που είχε τη συνάντηση όλο και περισσότερο πύκνωνε ο κόσμος γύρω του, κάτι που τον εμπόδιζε να προχωρά το ίδιο γρήγορα όπως και πριν.

Το δεξί του χέρι είχε μουδιάσει καθώς σε όλη τη διαδρομή κρατούσε με αυτό μέσα από το σακάκι του μια χάρτινη σακούλα η οποία προφύλαγε καλά το περιεχόμενό της.

Οι σφυγμοί του ένιωθε πως λίγο ακόμα και θα του σπάσουν τις φλέβες. Προς στιγμή σκέφτηκε να το βάλει στα πόδια γιατί δεν ένιωθε έτοιμος για τη συνάντηση. Γρήγορα ξαναβρήκε την αποφασιστικότητά του και με το μουδιασμένο του χέρι έβγαλε μέσα από το κουμπωμένο του σακάκι τη χάρτινη σακούλα.

Την έσκισε και έβγαλε βιαστικά το λάβαρο που ήταν μέσα. Το ξεδίπλωσε και προχώρησε για το σημείο που ήταν ακριβώς το ραντεβού.

Εκεί, καθισμένη σε μια καρέκλα πάνω σε ένα χαμηλό τραπέζι τον περίμενε «εκείνη» με την πένα βουτηγμένη στο κόκκινο μελάνι.

Του έκανε νόημα να πλησιάσει και τον ρώτησε ποιο είναι το όνομά του.

«Αν δεν μου πεις ποιος είσαι, δεν θα μπορέσω να υπογράψω στο λάβαρο που έφερες», του είπε στοργικά μα και επίμονα.

«Έλα, περιμένουνε κι άλλοι».

«Κώστας Ανώνυμος», της απάντησε με τρεμάμενη φωνή.

«Εκείνη», έβαλε την υπογραφή της στο λάβαρο και έκανε νόημα στον κύριο Ανώνυμο να κάνει στην άκρη για να πάρει κάποιος άλλος τη θέση του.

Ανοίγοντας το λάβαρο ο κύριος Ανώνυμος διαπίστωσε ότι το κόκκινο που είχε πάνω του δεν ήταν μελάνι αλλά αίμα. Τότε διαπίστωσε πως από το δεξί του χέρι, το μουδιασμένο, έπεφταν λίγες σταγόνες αίμα.

Πήγε πιο πέρα και διάβασε όσα ήταν γραμμένα πάνω στο λάβαρο.

«*Τις περισσότερες φορές, το όνομά μου γράφεται με αίμα. Με ελπίδα, για τον κύριο Ανώνυμο».*

«ΙΣΤΟΡΙΑ»